

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095198576/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

hænderne om sengens kolde jernremmer, fødderne stikkende udenfor. Eller en vinternat med tusende blæst og snefog, fjerndras, tyk edderdumsdyne, hodet langt nede, kun næsen fri, hele personen rullet sammen i en lækker, varm kugle – fortærfeligt, djævel – se, her står jeg alligevel. Så er der naturligvis også middagssøvn, bagover hængt i en amerikansk, fødderne på noet højt oppe i luften, læsende med et kvart øje i en roman, som man ikke forstår noget af – nå, djævel, synes du, jeg sover?

Nej, nu blir mine ben da rent tåbelige, og min ryggrad er som en kogt silds – – sparker du, Satan? Ligger jeg ikke med eet på gulvet, så lang jeg er! Godt! her nu: jeg går i seng. Jeg foragter dig, du er ikke værd at kæmpe med; jeg gider ikke forsvare mig. Brug så din foragtelige overlegenhed, benyt dig af din elendige fordel!

Her er jeg, og sove vil jeg til trods for dig; vent lidt: sådan vil jeg ligge. Ah! der falder en uhyre bedøvelse over mig; der ligger en vægt på mig, det forekommer mig, at jeg blir klemt flad, tryk- ket med voldsomhed ned i sengen. Hvor det hviler omkring mig! Det rykker langt ud i lemmerne. Jeg opløses. Sæder mine ben længere på kroppen? Dersom jeg rørte mig, vilde mit hoved falde af, men jeg kan ikke røre mig. Nu gør det ikke ondt mere; det er ikke min krop længere, den er hjemfalden til jorden, til opløsningen. For mine øjne står der endnu enkelte gnister, og mellem dem svæver der store insekter på lidne vinger, de flyver ind i gnisterne, fortæres af dem og slukker dem.

Ja, de slukkes, slukkes, det blir mørkt.

Solen er grå og gul; den må vist være syg. Det er noget af det allerførste, jeg har lagt mærke til, det er så at sige begyndelsen til den række af mærkelige og forbavsende opdagelser, som jeg har gjort angående fænomener, der øjensynlig har været upåagtede af alle andre. Hvordan går man i det hele taget gennem tilværelsen? Ja, det må man nok spørre om. Først og fremmest da med lukkede øjne. Det med solen, for eksempel. Solen skinner klart, sier man, solen lyser, og så videre, af ren vane, men ingen falder på at gøre